

vil henstille til de Herrer, der ere kendte med Forholdene paa Landet, om de egentlig tro, at det i Sognene vil fremkalde mere Fred og gøre det lettere at tumle med disse Ting, end det hidtil har været. Man maa nemlig slet ikke stille det sammen med, hvad der nu foregaar, naar der dannes sig en frivillig Menighedspleje om en Præst. Denne Menighedspleje gør maaske et godt frivilligt Arbejde, og den skylder ikke nogen udenforstaaende Regnskab for Maaden, hvorpaa den gør det. Den virker frit, som den kan forsvare det inden for Menighedskredsen. Den kan hjælpe i mange Tilfælde og hjælpe naturligvis særlig de Mænd og Kvinder, som høre til den frivillige Menigheds-kreds, Folk, som den kender, baade med Hensyn til deres økonomiske Stilling og deres Sjæleliv. Men det er klart, at, naar det er et af hele Sognet valgt Raad, der skal tage sig af Menighedsplejen, vil det let vække megen Misfornøjelse. Man vil i mange Tilfælde ikke kunne undgaa det uhyggelige, at Folk ville give sig Udseende af at være mere kirkelige, end de ere, for at komme i Betragtning, og det vil fremkalde megen Misfornøjelse, naar man af kirkelige Grunde giver den og den i Stedet for en anden.

Der er adskilligt, man kan være betænkelig ved ved disse tvungne Menighedsraad. Men allermost betænkelig ved dem er jeg dog, naar man vil give dem en Slags kristelig Karakter. Jeg gaar ud fra det, som jeg begyndte med, at Folkekirken er en borgerlig Indretning. Et Sogn er sandelig ogsaa en saa borgerlig Indretning, som noget være kan, og de, der ere valgte af Sognets Beboere, kunne ikke være en særlig kristelig Repræsentation. Men man har søgt at faa en Slags Garanti for Menighedsraadens Kristelighed ved Bestemmelsen i § 8 om, at Medlemmerne skulle afgive et skriftligt, højtideligt Løfte om, at de med Troskab og Nidkærlighed ville udføre det dem betroede Hverv overensstemmende med Lovgivningen og den danske Folkekirkes Forskrifter. Og dette forklares saa nærmere i Motiverne saaledes, at man har ganske vist ikke villet forlange, at de skulde vedkende sig den augsburgske Trosbekendelse eller de symbolske Bøger, men, fortsættes der: „Ganske vist vil en bevidst Modsætning til de symbolske Bøger stille paagældende i en saadan Modstrid til Folkekirken, at han ikke vel vilde kunne tænkes at kunne arbejde i Menighedsraadene; men han vilde da heller ikke kunne aflægge det højtidelige Løfte, som er krævet i Forslaget“. Ja, hvorfor skulde han nu ikke

kunne det? Vore Præster have jo i sin Tid aflagt Løfte paa de symbolske Bøger, uagtet de meget godt have vidst, at de paa enkelte bestemte Punkter vare i bestemt Modsætning dertil. De Herrer vide maaske, at der i den augsburgske Konfession opstilles tre Sakramenter, nemlig foruden Daabens og Nadverens ogsaa Bodens Sakramente. Men De vide tillige, at der er ikke en Præst i den danske Folkekirke, uden at han paa det Punkt er i Uoverensstemmelse med den augsburgske Konfession. Og saaledes kan der nævnes adskillige Tilfælde, hvor Præster ere i Uoverensstemmelse med den augsburgske Konfession paa forskellige Punkter. Naar de alligevel have kunnet aflægge dette Løfte, hvorfor skulde da Medlemmerne af Menighedsraadene stille sig anderledes end de. Jeg antager, de ville temmelig rask aflægge dette Løfte. Naar der da slet ikke staaar noget om den augsburgske Konfession, ville de meget let aflægge det, og det vil neppe gaa, som der staaar her, at hvis de ere i bevidst Modsætning til den augsburgske Konfession, kunne de ikke aflægge det højtidelige Løfte. Den højtærede Minister mener naturligvis, at de ikke kunne gøre det, fordi Konfessionen hører til den danske Folkekirkes Forskrifter. Men naar den ikke nævnes i Løftet, er det ikke vist, de vide det. — Hvorfor skulde de overhovedet aflægge dette Løfte? Jo, siger den højtærede Minister, Ministeriet ser deri en Garanti for, at Menighedsraadene som Regel kun ville komme til at tælle Medlemmer, der ville Folkekirken Vel, og som i alt Fald træde ind i Raadene med det Forsæt ikke at ville handle mod Folkekirken Forskrifter. Jeg maa sige, at jeg er forbavset over en saa stor Tro til, hvad et saadant Løfte kan give for Garanti. I vore Dage er der mellem de Mennesker, der tænke over den Slags Ting, stor Tvivl om, hvad et saadant Løfte overhovedet byder af Garanti. Jeg mener, at det er en stor Misforstaaelse, at det nuværende Præsteløfte yder den mindste virkelige Garanti for, at der prædikes ægte evangelisk-luthersk Lære. Og lige saa meget er jeg for min Del overbevist om, at det Løfte, her kræves, ikke giver den allerfjerneste Garanti med Hensyn til disse Menighedsraads Medlemmers virkelige aandelige Stilling. Jeg undrer mig meget over, at den højtærede Minister har ment det rigtigt i et Forslag fra 1901 at optage den Slags Garanti, som her er Tale om. Det ærede Medlem, der sidder ved Siden af mig, omtalte Bestemmelserne om Daab og Konfirmation i Folkekirken. Det tæn-